

Діонъ, който пише за туй, не споменува нищо какво е отговорилъ Траянъ за да оправдай своето поведеніе къмъ Язигътъ. Слѣдъ малко време (101), Децебалъ обзрѣхъ силътъ си срѣщу Римлянитъ, и, като преминѣ Дунава, ограби ближнитъ тамъ области. Траянъ, който сѣ търсяше предлогъ да прекрати спошеніята си съ Дакутъ, никакъ му не докривъ, но още са зарадва за туй. Освѣнь него, той знаеше, че Децебалъ былъ споразумѣнъ съ Пакора, царь на Партянитъ — и туй само го безпокояше малко.

Щомъ са извѣсти, че Децебалъ докача враждебно имперскитъ земи, Траянъ въ скоро време отиде отгоръ му и разори безпрепятственно сичката страна на Дакутъ. Децебалъ тогазъ накара сичкитъ млади отъ народа си да са обрѣжѣтъ и са посрѣщѣтъ съ Траяна въ единъ кървавъ бой, който нѣколко време бѣше сумнителенъ, но най-подиръ са свърше въ полза на Римлянитъ. Въ този случай Траянъ былъ си раздралъ дрѣхитъ, за да помогне на войската да си върже ранитъ. Той слѣдуваше непріателя отблизу, и, като му не оставаше време да подигне новы силы, до толкозъ го умори и умалямоши, щото Децебалъ са принуди да испрати представители натварены съ предложенія за миръ.

§ 7. Миръ съ Римлянитъ, които ставатъ господари на Дакия, 105 год. по р. Хр.

Като дойде работата за миръ, Траянъ отреди Лицинія Сура и Клавдія Либіана, за да са договорѣтъ съ Дакутъ; но представителитъ отъ едната и другата страна, като неможахъ да са съгласѣтъ на никой начинъ, Траянъ продължаваше своитъ о-